

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (devátého senátu)

12. března 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Ochrana spotřebitelů – Směrnice 2011/83/EU – Působnost – Smlouva o poskytování služeb – Článek 2 bod 6 – Smlouva týkající se služeb v oblasti přepravy cestujících – Článek 3 odst. 3 písm. k) – Karty přiznávající nárok na slevy z ceny při pozdějším uzavření smluv o přepravě cestujících – Prodej on-line takových karet bez informování spotřebitele o právu odstoupit od smlouvy“

Ve věci C-583/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Oberlandesgericht Frankfurt am Main (vrchní zemský soud ve Frankfurtu nad Mohanem, Německo) ze dne 13. září 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 20. září 2018, v řízení

Verbraucherzentrale Berlin eV

proti

DB Vertrieb GmbH,

SOUDNÍ DVŮR (devátý senát),

ve složení D. Šváby, vykonávající funkci předsedy senátu, K. Jürimäe a N. Piçarra (zpravodaj), soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: M. Krausenböck, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. října 2019,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

- za Verbraucherzentrale Berlin eV J. Hennigem a J. Christem, Rechtsanwälte,
- za DB Vertrieb GmbH B. Bräutigamem, Rechtsanwalt,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jakož i S. Šindelkovou, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi B.-R. Killmannem, jakož i C. Valero, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* – Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 2 bodu 6 a čl. 3 odst. 3 písm. k) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES (Úř. věst. 2011, L 304, s. 64).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Verbraucherzentrale Berlin eV a DB Vertrieb GmbH ve věci podmínek uvádění na trh on-line karty, která přiznává jejímu držiteli nárok na slevy z ceny při pozdější koupi jízdenek.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 27 a 49 odůvodnění směrnice 2011/83 uvádějí:

„(27) Dopravní služby zahrnují přepravu cestujících a přepravu zboží. Přeprava cestujících by měla být z oblasti působnosti této směrnice vyňata, neboť je již předmětem jiných právních předpisů Unie nebo předmětem regulace na vnitrostátní úrovni, jak je tomu v případě veřejné dopravy a taxislužeb. Ustanovení této směrnice na ochranu spotřebitelů před nepřiměřenými poplatky za použití prostředku pro placení nebo před skrytými náklady by se však měla vztahovat i na smlouvy týkající se přepravy cestujících. Pokud jde o přepravu zboží a pronájem osobních automobilů, patří-li mezi služby, spotřebitelé by měli požívat prospěchu z ochrany zajišťované touto směrnicí, s výjimkou práva odstoupit od smlouvy.“

[...]

(49) Z uplatňování práva odstoupit od smlouvy by měly existovat určité výjimky, a to jak v případě smluv uzavřených na dálku, tak i v případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory. [...]. Uplatňování práva odstoupit od smlouvy by mohlo být nevhodné [...] v případě určitých služeb, u nichž je na základě uzavření smlouvy vyhrazena určitá kapacita, u které by obchodník v případě uplatnění práva odstoupit od smlouvy mohl mít problémy s jejím naplněním. [...]"
- 4 Článek 1 této směrnice stanoví:

„Účelem této směrnice je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu dosažením vysoké úrovně ochrany spotřebitele a sblížením určitých aspektů právních a správních předpisů členských států týkajících se smluv uzavíraných mezi spotřebiteli a obchodníky.“
- 5 Článek 2 uvedené směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

5) ‚kupní smlouvou‘ smlouva, na jejímž základě obchodník převádí vlastnictví zboží spotřebiteli nebo se zavazuje k převedení tohoto vlastnictví a spotřebitel hradí cenu tohoto zboží nebo se zavazuje k její úhradě, včetně smluv majících za předmět zboží i služby;

- 6) ‚smlouvou o poskytování služeb‘ jakákoli smlouva jiná než kupní smlouva, na jejímž základě obchodník poskytuje službu spotřebiteli nebo se zavazuje k jejímu poskytnutí a spotřebitel hradí cenu této služby nebo se zavazuje k její úhradě;
- 7) ‚smlouvou uzavřenou na dálku‘ jakákoli smlouva uzavřená mezi obchodníkem a spotřebitelem v rámci organizovaného systému prodeje či poskytování služeb na dálku bez současné fyzické přítomnosti obchodníka a spotřebitele s výhradním použitím jednoho nebo více prostředků komunikace na dálku až do okamžiku uzavření smlouvy, včetně tohoto okamžiku;

[...]“

- 6 Článek 3 směrnice 2011/83 stanoví:

„1. Tato směrnice se použije za podmínek a v rozsahu uvedeném v jejích ustanoveních na smlouvy uzavírané mezi obchodníky a spotřebiteli. [...]

[...]

3. Tato směrnice se nevztahuje na smlouvy:

[...]

- k) týkající se služeb v oblasti přepravy cestujících, s výjimkou čl. 8 odst. 2 a článků 19 a 22;

[...]“

- 7 Článek 6 této směrnice, nadepsaný „Požadavky na informace v případě smluv uzavřených na dálku a smluv uzavřených mimo obchodní prostory“, stanoví:

„1. Před tím, než je spotřebitel vázán smlouvou uzavřenou na dálku nebo smlouvou uzavřenou mimo obchodní prostory či odpovídající smluvní nabídkou, poskytne obchodník spotřebiteli jasným a srozumitelným způsobem tyto informace:

[...]

- h) pokud lze využít práva odstoupit od smlouvy, pak podmínky, lhůtu a postupy pro uplatnění tohoto práva v souladu s čl. 11 odst. 1, jakož i vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy uvedený v části B přílohy I;

[...]“

- 8 Článek 9 odst. 1 uvedené směrnice stanoví:

„S výhradou výjimek uvedených v článku 16 je spotřebiteli poskytnuta lhůta 14 dnů pro odstoupení od smlouvy uzavřené na dálku nebo smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory bez uvedení důvodu a bez vzniku jiných nákladů než těch, které jsou uvedeny v čl. 13 odst. 2 a článku 14.“

Německé právo

- 9 Cílem § 312 a následujících Bürgerliches Gesetzbuch (občanský zákoník) je provést směrnici 2011/83 do německého práva.

10 Ustanovení § 312 občanského zákoníku stanoví:

„(1) Ustanovení kapitol 1 a 2 tohoto pododdílu jsou použitelná jen na spotřebitelské smlouvy [...] týkající se plnění za úplaty poskytnutého obchodníkem.

(2) Z ustanovení kapitol 1 a 2 tohoto pododdílu je jen § 312a odst. 1, 3, 4 a 6 použitelný na následující smlouvy:

[...]

5. Smlouvy týkající se služeb v oblasti přepravy cestujících“.

11 S odkazem na § 246a Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (zákon, kterým se zavádí občanský zákoník) stanoví § 312d občanského zákoníku, že v případě smluv uzavřených na dálku je obchodník mimo jiné povinen informovat spotřebitele předtím, než přijme svůj smluvní závazek, o právu odstoupit od smlouvy a poskytnout mu přístup k vzorovému formuláři pro odstoupení od smlouvy.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

12 Společnost DB Vertrieb, která je součástí skupiny Deutsche Bahn AG, uvádí na trh jakožto zprostředkovatel společnosti DB Fernverkehr AG karty „BahnCard 25“ a „BahnCard 50“. Tyto karty umožňují jejich držitelům získat slevy ve výši 25 % nebo 50 % ceny vlakových jízdenek společnosti DB Fernverkehr. „BahnCard 25“ lze objednat on-line. Na internetových stránkách společnosti DB Vertrieb není uvedena žádná informace o právu spotřebitele odstoupit od smlouvy.

13 Verbraucherzentrale Berlin, sdružení na ochranu spotřebitelů, podalo žalobu znějící na to, aby bylo společnosti DB Vertrieb nařízeno, aby v rámci svých obchodních činností přestala nabízet uvedenou slevovou kartu na svých internetových stránkách, aniž předtím, než se spotřebitel smluvně zaváže, poskytne informace o jeho právu odstoupit od smlouvy a zpřístupní odpovídající vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy.

14 Soud prvního stupně zamítl tuto žalobu rozsudkem ze dne 6. července 2017. Měl za to, že smlouva, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, je „smlouvou týkající se služeb v oblasti přepravy“ ve smyslu § 312 odst. 2 bodu 5 občanského zákoníku, který provádí čl. 3 odst. 3 písm. k) směrnice 2011/83. Na základě těchto ustanovení je podle tohoto soudu uvedená smlouva částečně vyloučena z působnosti této směrnice a za těchto podmínek není obchodník povinen informovat obchodníka o právu odstoupit od smlouvy. Tento soud uvedl, že poskytnutí služby přepravy cestujícím s sebou nese existenci synalagmatického vztahu s cenou zaplacenou za tuto službu vzhledem k tomu, že slevová karta přiznává jejímu držiteli nárok na získání dotčeného plnění za sníženou cenu.

15 Předkládající soud, Oberlandesgericht Frankfurt am Main (vrchní zemský soud ve Frankfurtu nad Mohanem, Německo), ke kterému bylo podáno odvolání, nejdříve uvádí, že podle jeho názoru se na smlouvu, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, vztahuje směrnice 2011/83, jelikož je „smlouvou o poskytování služeb“ ve smyslu čl. 2 bodu 6 této směrnice. S odkazem na čl. 57 odst. 1 SFEU má předkládající soud za to, že vzhledem k jejímu znění a cíli se tato směrnice vztahuje rovněž na služby poskytované spotřebiteli v podobě takového závazku nebo nároku, jako je závazek nebo nárok, o který se jedná ve věci v původním řízení, který umožňuje spotřebiteli, aby později nabyl jízdenky za sníženou cenu.

- 16 Tento soud dále připomíná, že čl. 3 odst. 3 písm. k) směrnice 2011/83 částečně vylučuje smlouvy týkající se služeb v oblasti přepravy cestujících z působnosti této směrnice z důvodu, že – jak uvádí bod 27 odůvodnění uvedené směrnice – jsou předmětem jiných právních předpisů Unie nebo vnitrostátní právní úpravy.
- 17 Předkládající soud má v tomto ohledu za to, že smlouva, o kterou se jedná se věci v původním řízení, se sice netýká přímo služby v oblasti přepravy cestujících, nýbrž je „rámcovou smlouvou“ umožňující spotřebiteli mít nárok na slevu z ceny při pozdějším uzavření smluv týkajících se přepravy cestujících, avšak vztahuje se na ni pojem „smlouvy týkající se služeb v oblasti přepravy cestujících“ ve smyslu čl. 3 odst. 3 písm. k) směrnice 2011/83. Soudní dvůr totiž podle tohoto soudu v rozsudku ze dne 10. března 2005, *easyCar* (C-336/03, dále jen „rozsudek *easyCar*“, EU:C:2005:150), podal široký výklad pojmu „smlouvy o poskytování [...] přepravních [...] služeb“ obsaženém v čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případech smluv uzavřených na dálku (Úř. věst. 1997, L 144, s. 19), která byla zrušena směrnicí 2011/83.
- 18 Předkládající soud připouští, že působnost směrnice 2011/83 je omezenější, pokud jde o pojem „smlouvy týkající se služeb v oblasti přepravy cestujících“. Má však za to, že nic nenasvědčuje tomu, že unijní normotvůrce chtěl zúžit působnost čl. 3 odst. 3 písm. k) této směrnice ve vztahu k působnosti čl. 3 odst. 2 směrnice 97/7, jak ji vyložil Soudní dvůr v rozsudku *easyCar*.
- 19 Předkládající soud má konečně za to, že skutečnost, že podmínky týkající se slevové karty, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, jsou obsaženy v ceníku a v souladu s § 12 odst. 2 první větou *Allgemeines Eisenbahngesetz* (všeobecný zákon o železnicích) jsou předmětem kontroly ze strany příslušného orgánu dohledu jakožto nedílná součást všeobecných přepravních podmínek, hovoří pro vyloučení smlouvy, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, z působnosti směrnice 2011/83 v souladu s čl. 3 odst. 3 písm. k) této směrnice. Tento druh smlouvy se tedy podle něj řídí vnitrostátním právem. Uvádí přitom, že podle bodu 27 odůvodnění směrnice 2011/83 musí být přeprava cestujících z oblasti působnosti této směrnice vyňata, neboť v případě veřejné dopravy je již předmětem regulace na vnitrostátní úrovni.
- 20 Za těchto podmínek se Oberlandesgericht Frankfurt am Main (vrchní zemský soud ve Frankfurtu nad Mohanem) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 2 bod 6 směrnice [2011/83] vykládán v tom smyslu, že zahrnuje také smlouvy, které podnikatele nezavazují přímo k poskytnutí služby, nýbrž jejichž prostřednictvím spotřebitel získává nárok na slevu z budoucích objednaných služeb?

V případě kladné odpovědi na první otázku:

2) Musí být výjimka pro „smlouvy týkající se služeb v oblasti přepravy cestujících“, která je uvedena v čl. 3 odst. 3 písm. k) směrnice [2011/83], vykládána v tom smyslu, že se použije i na takové situace, v nichž spotřebitel jako protiplnění neobdrží přímo přepravní službu za úplatu, nýbrž získá nárok na slevu u přepravních smluv, které uzavře v budoucnu?“

K předběžným otázkám

- 21 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 2 bod 6 směrnice 2011/83 musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „smlouva o poskytování služeb“ zahrnuje smlouvy, jejichž předmětem je poskytnout spotřebiteli slevu z ceny při pozdějším uzavření smluv týkajících se přepravy cestujících.
- 22 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pojem „smlouva o poskytování služeb“, uvedený v čl. 2 bodu 6 této směrnice, je definován široce jako pojem odpovídající „jak[é]koli smlouv[ě] jin[é] než kupní smlouva, na jejímž základě obchodník poskytuje službu spotřebiteli nebo se zavazuje k jejímu

poskytnutí a spotřebitel hradí cenu této služby nebo se zavazuje k její úhradě“. Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že tento pojem musí být vykládán jako pojem zahrnující veškeré smlouvy, na které se nevztahuje pojem „kupní smlouva“.

- 23 Smlouva, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, a jejímž předmětem je poskytnout spotřebiteli slevu z ceny při pozdějším nabytí jízdenky, se netýká převodu zboží ve smyslu čl. 2 bodu 5 směrnice 2011/83. Vztahuje se na ni tudíž automaticky pojem „smlouva o poskytování služeb“ ve smyslu čl. 2 bodu 6 této směrnice.
- 24 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 2 bod 6 směrnice 2011/83 musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „smlouva o poskytování služeb“ zahrnuje smlouvy, jejichž předmětem je poskytnout spotřebiteli slevu z ceny při pozdějším uzavření smluv týkajících se přepravy cestujících.

Ke druhé předběžné otázce:

- 25 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 3 odst. 3 písm. k) směrnice 2011/83 musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „smlouva týkající se služeb v oblasti přepravy“ se vztahuje na smlouvu, jejímž předmětem je poskytnout spotřebiteli slevu z ceny při pozdějším uzavření smluv týkajících se přepravy cestujících.
- 26 Za účelem odpovědi na tuto otázku je třeba připomenout zaprvé, že podle čl. 3 odst. 3 písm. k) směrnice 2011/83 se tato směrnice vztahuje na smlouvy týkající se služeb v oblasti přepravy cestujících jen částečně, takže spotřebitelé, kteří jsou stranami těchto smluv, nemají mimo jiné právo odstoupit od smlouvy.
- 27 Z judikatury Soudního dvora přitom vyplývá, že pokud se pojmy, které mají být vyloženy, vyskytují v ustanovení, které zakládá výjimku z určité zásady nebo konkrétněji z právních pravidel Unie o ochraně spotřebitelů, musí být vykládány striktně (rozsudek easyCar, bod 21 a citovaná judikatura).
- 28 Článek 3 odst. 3 písm. k) směrnice 2011/83 musí být tudíž v rozsahu, v němž částečně vylučuje z působnosti této směrnice smlouvy týkající se služeb v oblasti přepravy cestujících, vykládán striktně.
- 29 Zadruhé je třeba připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že pojem „smlouvy o poskytování [...] přepravních [...] služeb“ uvedený v čl. 3 odst. 2 směrnice 97/7 je širší než pojem „smlouvy o přepravě“, který je běžně užíván v právních systémech členských států. Zatímco posledně uvedený pojem zahrnuje pouze přepravu cestujících a zboží vykonávanou přepravcem, pojem „smlouvy o poskytování [...] přepravních [...] služeb“ se může týkat celého souboru smluv, které upravují služby v oblasti přepravy včetně těch, které předpokládají činnost, která jako taková nezahrnuje přepravu zákazníka nebo jeho majetku, ale jejímž záměrem je umožnit mu uskutečnění této přepravy (v tomto smyslu viz rozsudek easyCar, bod 23).
- 30 V tomto rámci se mělo za to, že plnění poskytnuté při provádění smlouvy o nájmu vozidla nespočívá sice v přemístování osob z jednoho místa na druhé, avšak jejím předmětem je poskytnutí dopravního prostředku spotřebiteli. Z toho vyplývá, že taková smlouva umožňuje poskytnutí dopravního prostředku spotřebitelům a vztahuje se na ni pojem „smlouva o poskytování [...] přepravních služeb [...]“ (v tomto smyslu viz rozsudek easyCar, body 26 a 27).
- 31 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že tento výklad čl. 3 odst. 2 směrnice 97/7 je v souladu s cílem sledovaným touto směrnicí, a sice stanovit ochranu zájmů spotřebitelů využívajících prostředky komunikace na dálku, ale také ochranu zájmů poskytovatelů určitých služeb, aby nebyli nepřiměřeně

znevýhodnění následky spojenými s bezplatným zrušením rezervované služby bez udání důvodu v důsledku odstoupení od smlouvy krátce před datem stanoveným pro poskytnutí této služby (v tomto smyslu viz rozsudek easyCar, bod 28).

- 32 Vzhledem k tomu, že ustanovení čl. 3 odst. 3 písm. k) směrnice 2011/83 mohou být kvalifikována jako ustanovení rovnocenná ustanovením čl. 3 odst. 2 směrnice 97/7, výklad posledně uvedených ustanovení podaný Soudním dvorem platí rovněž pro prvně uvedená ustanovení (obdobně viz rozsudky ze dne 9. března 2017, Pula Parking, C-551/15, EU:C:2017:193, bod 31, a ze dne 19. prosince 2019, Darie, C-592/18, EU:C:2019:1140, bod 29).
- 33 Je tudíž třeba konstatovat, že pojem „smlouva týkající se služeb v oblasti přepravy“ uvedený v čl. 3 odst. 3 písm. k) směrnice 2011/83 nezahrnuje smlouvu, jejímž předmětem je poskytnout spotřebiteli slevu z ceny při pozdějším uzavření smlouvy týkající se přepravy cestujících.
- 34 Zaprvé je totiž třeba uvést, že na rozdíl od smlouvy o pronájmu vozidla, o kterou se jednalo ve věci, ve které byl vydán rozsudek easyCar, není cílem smlouvy, jejímž jediným předmětem je poskytnout spotřebiteli sníženou cenu při pozdějším uzavření smluv týkajících se nabytí jízdenek, jako takové, přímo umožnit přepravu cestujících.
- 35 Zadruhé, jak uvedly všechny zúčastněné strany, které předložily vyjádření v řízení, smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí spotřebiteli slevy z ceny při pozdějším uzavření smluv týkajících se přepravy cestujících, a smlouva o nabytí jízdenky, jsou dvě právně odlišné smlouvy, takže první z nich nemůže být považována za smlouvu, která je neoddelitelně spojena s druhou. Nabytí karty umožňující jejímu držiteli mít nárok na slevy z ceny při koupi přepravních dokladů totiž s sebou nutně nenese pozdější uzavření smlouvy, jejímž předmětem je přeprava cestujících jako taková.
- 36 Zatřetí, jak uvedla Evropská komise, existence práva odstoupit od smlouvy na základě článku 9 směrnice 2011/83 po nabytí karty umožňující mít nárok na slevu z ceny při pozdější koupi jízdenek s sebou nenese, že podnik pověřený přepravou cestujících bude nepřiměřeně znevýhodněn způsobem srovnatelným se znevýhodněním při uplatnění práva odstoupit od smlouvy v rámci smlouvy o pronájmu vozidla, které bylo zjištěno v rozsudku easyCar.
- 37 Pokud totiž nebyla žádná jízdenka nabyta za sníženou cenu, spotřebitel obdrží v případě odstoupení od smlouvy zaplacenou částku odpovídající ceně této karty a ztratí nárok na sníženou cenu při pozdější koupi jízdenek. Kromě toho z vyjádření uvedených během ústního jednání před Soudním dvorem vyplývá, že v případě, že v průběhu lhůty pro odstoupení od smlouvy by byla nabyta jízdenka za sníženou cenu, bylo by možné uložit spotřebiteli, aby zaplatil rozdíl mezi cenou jízdenky odpovídající snížené sazbě vyplývající z použití slevové karty a cenou této jízdenky odpovídající plné sazbě.
- 38 Z toho vyplývá, že na smlouvu, jejímž předmětem je poskytnout spotřebiteli slevu z ceny při pozdějším uzavření smluv o přepravě cestujících, se nevztahuje výjimka z práva odstoupit od smlouvy uvedená v bodě 49 odůvodnění směrnice 2011/83, která se týká „určitých služeb, u nichž je na základě uzavření smlouvy vyhrazena určitá kapacita, u které by obchodník v případě uplatnění práva odstoupit od smlouvy mohl mít problémy s jejím naplněním“.
- 39 Vzhledem k výše uvedenému je třeba odpovědět na druhou otázku tak, že čl. 3 odst. 3 písm. k) směrnice 2011/83 musí být vykládán v tom smyslu, že na smlouvu, jejímž předmětem je poskytnout spotřebiteli slevu z ceny při pozdějším uzavření smluv týkajících se přepravy cestujících, se nevztahuje pojem „smlouva týkající se služeb v oblasti přepravy cestujících“, a tudíž tato smlouva spadá do působnosti této směrnice, včetně ustanovení této směrnice o právu odstoupit od smlouvy.

K nákladům řízení

- 40 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (devátý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 2 bod 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „smlouva o poskytování služeb“ zahrnuje smlouvy, jejichž předmětem je poskytnout spotřebiteli slevu z ceny při pozdějším uzavření smluv o přepravě cestujících.
- 2) Článek 3 odst. 3 písm. k) směrnice 2011/83 musí být vykládán v tom smyslu, že na smlouvu, jejímž předmětem je poskytnout spotřebiteli slevu z ceny při pozdějším uzavření smluv o přepravě cestujících, se nevztahuje pojem „smlouva týkající se služeb v oblasti přepravy cestujících“, a tudíž tato smlouva spadá do působnosti této směrnice, včetně ustanovení této směrnice o právu odstoupit od smlouvy.

Podpisy.